

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.337/2018/4.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Litresits András ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Bíró Balázs ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. február 16. napján kelt 7.P.22.180/2017/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja** és az alperest terhelő sérelemdíj összegét 800.000,- (Nyolcszázezer) Ft-ra leszállítja.

Mellőzi az alperest elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezést és megállapítja, hogy a peres felek költségeiket maguk viselik.

Az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 60.000,- (Hatvanezer) Ft-ra leszállítja és kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 60.000,- (Hatvanezer) Ft le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A felperest 96.000,- (Kilencvenhatezer) Ft, az alperest 64.000,- (Hatvannégyezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezi - külön felhívásra - az államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes kiadásában megjelenő **(online sajtótermék 1 neve)** online sajtótermék **(dátum)**-on megjelent számában „Súlyosan bántalmazták a börtönben a **(felperes neve)** ellen valló gyanúsítottat” címmel jelent meg cikk, amely a következőket tartalmazta:

„A verés miatt süketülhetett meg fél fülére a **(felperes neve)**-ügy egyik vádlottja, aki a bűnszervezetet vezető ... ügyvéd ellen vallott - állítja az **(online sajtótermék 2 neve)**.

Minden jel arra mutat, hogy **(személy 1 neve)** és **(személy 2 neve)** ügyvédje, **(felperes neve)** mindent elkövet, hogy megfélemlítse vagy legalábbis elhallgattassa a tanúkat, sőt saját munkatársait is, akik esetleg tanúskodhatnának ellene - legalábbis ezt állítja az **(online sajtótermék 2 neve)**. Az egyik gyanúsítottat... a napokban másodszer verték meg a bv-intézetben, ahol előzetesét tölti." A keddi napon két cigány férfi fogta közre ... az udvaron, és összeverték. Állítólag túl sokat beszélt" - írja az **(online sajtótermék 2 neve)**.

Az ügy legutóbbi tárgyalását azért nem tudták megtartani, mert **(gyanúsított neve)** ügyvédje súlyos hasmenésre hivatkozva nem jelent meg. Érdekesség, hogy a gyanúsított arra kérte a fegyőröket és a bírót is, hogy hangosabban beszéljenek, mert az egyik fülére nem hall börtönbéli esemény miatt."

A felperes 2016 nyara óta előzetes letartóztatásban van, a sérelmezett cikk azon a napon jelent meg, amelyen a **(város neve)**-i Járásbíróság döntött előzetes letartóztatásának meghosszabbításáról.

A **(város neve)**-i Törvényszék 2017. december 22-én első fokon jogerőre emelkedett 13.P.21.907/2017/5. számú ítéletével az **(online sajtótermék 1 neve)** szerkesztőségét kötelezte a per tárgyát képező cikkel összefüggésben helyreigazító közlemény közzétételére a keresettel megegyező tartalommal. A szerkesztőség helyreigazító közleményt 2017. december 31-én tette közzé.

A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes a sérelmezett cikk címében és tartalmi részében azt az állítólagos tény, hogy megverték valakit a **(város neve)**-i börtönben, abban a hamis színben tüntette fel, mintha ehhez a felperesnek köze lenne, továbbá valótlanul híresztelte, hogy a felperes mindent elkövet, hogy megfélemlítse vagy legalábbis elhallgattassa a tanúkat és saját munkatársait, akik esetleg tanúskodnának ellene, ezzel megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte továbbá az alperest 2.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezni. Keresete indokolásaként kifejtette, az alperes által megjelentetett cikkben közölt tényállítások minden valóság alapot nélkülöznek, ugyanakkor az alperes nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy azokat más sajtószervtől vette át. Valóságtartalmukat maga köteles bizonyítani. Kiemelte, a cikkben szereplő állítások valóságuk esetén büntetőjogi tényállást valósítanak meg, amely a felperesre nézve különösen sérelmes. Az igényelt sérelemdíj mértékét azzal indokolta, hogy az alperes felróhatósága fokozott, hiszen úgy közölte a kifogásolt állításokat, hogy azok valóságtartalmát nem igyekezett kideríteni, kritika nélkül vette át más sajtószerv közlését. A jogsértés súlyát tovább növeli, hogy a közlések erőszakos bűncselekmény elkövetésével hozzák összefüggésbe a felperes személyét minden valóság alap nélkül, ami pedig alkalmas arra, hogy a környezetében megbotránkozást keltsen. A jogsértés felróhatóságát tovább súlyosbítja az a körülmény, hogy az alperes azon a napon közölte az írást, amelyiken a **(város neve)**-i Járásbíróság döntött a felperes előzetes letartóztatásának meghosszabbításáról, így alkalmas lehetett a bíróság befolyásolására. Utalt arra is, hogy az alperes 2016. évi nettó árbevétele 39.820.000,- Ft volt, míg adózott nyeresménye több mint 8.000.000,- Ft.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsődlegesen állította, a sajtóhelyreigazítási perben hozott ítélet rendelkezéseinek eleget tett, a helyreigazító közleményt az ott írtak szerint közzétette. A jóhírnévsértés tényét vitatta, mivel a sérelmezett részek a **(online sajtótermék 2 neve)** weboldalról származnak, azok szó szerint kerültek átvételre, ami a cikkből egyértelműen ki is tűnik, ezt jelölik a gondolat- és idézőjelek. A cikk tartalma azon túl, hogy átvett információkat szerepeltet, mutatja azt is, hogy ez feltételezés. A cikk sértő, bántó jelleggel nem bír, hanem tényállítást közvetít. További álláspontja szerint az igényelt sérelemdíj is eltúlzott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a kiadásában megjelenő **(online sajtótermék 1 neve)** online sajtótermék **(dátum)** napján megjelent „Súlyosan bántalmazták a

börtönben a **(felperes neve)** ellen való gyanúsítottat" című írásban megjelent következő nyilatkozattal: „Minden jel arra mutat, hogy **(személy 1 neve)** és **(személy 2 neve)** ügyvédje, **(felperes neve)** mindent elkövet, hogy megfélemlítse, vagy legalábbis elhallgattassa a tanúkat, sőt saját munkatársait is, akik esetleg tanúskodhatnának ellene", továbbá azzal, hogy valótlanul híresztelte, a felperes részese egy fogvatartott bántalmazásának, megsértette a felperes jóhírnevét. Kötelezte az alperest 2.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére. Határozatának indoklásában rámutatott, a bírói gyakorlat hosszú ideje következetes abban, hogy a sajtójogi felelősség nem kerülhető meg azzal, hogy a valótlan állítás közlése a riportalanytól szerzett értesülésre hivatkozva történik és nem eredményezhet mentesülést mások vélekedésére hivatkozással sem. Ugyanígy nem mentesíti a sajtószervet a sajtójogi felelősség alól, ha más sajtószerv írásművét, cikkét veszi át és azt közli le változtatás nélkül. A jóhírnévsértés a becsület csorbitására alkalmas valótlan tényállítások utánközlésével, híresztelés formájában is megvalósulhat a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján. Mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy - bár a sérelmezett cikk a ... közleményén túl eredeti hozzáadott értéket nem tartalmaz - az állítások valótlanúságáért az alperes felelősséggel tartozik, ami alól az utánközlésre hivatkozással sem mentheti ki magát.

Az elsőfokú bíróság részletezte a véleménynyilvánítás és tényállítás elhatárolási szempontjait, valamint az ezzel kapcsolatos gyakorlatot. Ez alapján megállapította, hogy a sérelmezett részek tényállítások, mivel valóságtartalmuk bizonyítható. A cím kapcsán leszögezte, az tényt állít, illetve feltételes módban tényre utal. A teljes szöveget értelmezve arra a következtetésre jutott, hogy az írásmű azt sejteti, a felperes kérésére, felbujtására bántalmazták a rá terhelő tanúvallomást tévő személyt a bv intézetben, továbbá megfélemlíti és elhallgattatja a tanúkat és munkatársait, akik ellene vallhatnának büntető ügyében. Mindezek olyan tényállítások, illetve tényre utaló következtetések, amelyek valóságuk esetén újabb büntetőeljárás megindítását vonhatják maguk után. Kifejtette, mivel az alperes a valóság bizonyítására felhívás ellenére sem terjesztett elő bizonyítási indítványt, a tényállítások valótlan tartalmúnak minősülnek, és mert súlyos bűncselekmény elkövetését állítják a felperesről, sértő, bántó jellegük sem vonható kétségbe. Mindezek alapján a jóhírnév megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmet megalapozottnak találta.

A sérelemdíj mértéke kapcsán utalt arra, annak legfontosabb funkciója, hogy a jogsértés folytán bekövetkezett immateriális hátrányt kompenzálja, illetve kiküszöbölje, ezen túlmenően azonban magánjogi büntetésként is szolgál. Nyomatékosan értékelte, hogy a már büntetőjogi kényszerintézkedés hatálya alatt álló felperesről olyan tartalmú, súlyú valótlan tényállítást közölt az alperes, amelyre tekintettel ellene akár újabb büntetőeljárás megindításának is helye lehetne. Mindezek miatt a jogsértést kiemelkedő súlyúnak ítélte megállapítva az alperes nagyfokú felróhatóságát. Ez utóbbival összefüggésben azt tartotta lényegesnek, hogy meg sem kísérelte az átvett állítások valóságtartalmának ellenőrzését, azokat mindenféle kritika nélkül továbbadta. Az összeg meghatározásánál súllyal vette figyelembe a sérelemdíj magánjogi büntetés jellegét.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatását és a sérelemdíj 200.000,- Ft-ra történő leszállítását, másodlagosan a sérelemdíjra vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezését kérte megalapozatlanságra hivatkozva. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntését az anyagi jogszabályok téves értelmezésével, a bizonyítékok nem megfelelő mérlegelésével hozta. Kiemelte, a cikk nem tényként állítja az összefüggést, felperesi jogsértést, csupán sejtet, emiatt az okfejtés miatt szankciót alkalmazni, feltételezett bűncselekmény kategóriákat megnevezni nem lehet. Véleménye szerint a sérelemdíj összegének meghatározásakor sem vont le helyes következtetéseket az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet indoklása nem tért ki arra, hogy az alperes a helyreigazító közleményt a felperesi igényt követően közzétette, ezáltal a sérelem csökkent. Álláspontja az volt, a cikk és az azt követő helyreigazítás a felperes személyének

megítélését kedvezőtlenül nem változtatta meg, életminősége sem csökkent, hiszen alapvetően nem a cikk módosította a megítélését. Nem helytálló az az érvelés sem, hogy önmagában a megjelenés alapot adhat a sérelemdíjra. Sérelmezte, hogy annak meghatározásakor az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az általa előadottakat és ezt nem is indokolta. Álláspontja szerint eljárási szabálysértés is történt a részéről, mivel bizonyítás nélkül fogadta el a felperes sérelemdíj iránti igényét, csupán azzal az indokkal, hogy az alperesi jogsértés és felróhatóság kiemelkedő súlyú.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira figyelemmel. Hangsúlyozta, a sajtóperben az alperes érdemi védekezést nem adott elő, bizonyítási indítványa nem volt, így az abban született jogerős ítélet alapján az alperesi híresztelés tárgyában beállt az anyagi jogi jogerő. Véleménye az volt, az alperes fellebbezése súlyos csúsztatást is tartalmaz, amikor azt állítja, hogy mindent megtett a helyreigazító közlemény közzététele érdekében. Ezzel szemben a helyreigazítás módja és időpontja úgy lett a részéről meghatározva, hogy azt a lehető legkevesebben olvassák el. A sérelmezett cikk ugyanis a címlapon vezető hírként, nagyméretű, a felperes kezein a bilincset is mutató fényképével jelent meg, ellenben a helyreigazítás fényképet nem tartalmazott, szilveszter napján, a többi hír közé eldugva került közlésre. A jelen perbeli jogsértés súlyát növeli, hogy a cikk erőszakos bűncselekmény elkövetésével hozza összefüggésbe a felperest minden valóságalap nélkül, ráadásul közzététele olyan időpontban történt, amely alkalmas volt arra, hogy a **(város neve)**-i Járásbíróság előzetes letartóztatással kapcsolatos döntését befolyásolja. Kérte figyelembe venni, hogy az alperes fellebbezésében semmilyen módon nem tudta cáfolni az elsőfokú ítélet azon megállapítását, miszerint a felperesről olyan tartalmú, súlyú valótlan tényállítást közölt, amelynek alapján akár egy újabb büntetőeljárás megindításának is helye lehet, és meg sem kísérelte az állítás valóságtartalmának ellenőrzését. Kifejtette, az alperes elsődleges fellebbezési kérelmében megjelölt 200.000,- Ft összegű sérelemdíj alkalmatlan a felperest ért immateriális hátrány kompenzálására és a jogsértéstől visszatartó preventív hatás kifejtésére. A perbeli közlések ugyanis alkalmasak arra, hogy hátrányosan befolyásolják társadalmi és szakmai, ügyvédi megítélését, így az is köztudomású tényként kezelhető, hogy emiatt kifejezetten jogsértő jellegűek. Hangsúlyozta, az eredeti cikk szerkesztősége és kiadója - ugyanúgy mint az alperes - a híresztelések valóságát megjelentetés előtt nem ellenőrizte, forrásellenőrzést sem végzett, még csak kísérletet sem tett mindezekre, ahogy a felperesnek sem adott lehetőséget észrevételeinek megtételére. Erre figyelemmel kötelezte a **(város 2 neve)**-i Törvényszék 2018. január 31-én helyreigazítás közlésére az **(online sajtótermék 2 neve)** oldalt. A sérelemdíj mértéke kapcsán hangsúlyozta, az az alperes 2017. évi nettó árbevételének mindössze 1,74 % -a, így leszállítása esetén az összeg visszatartó, preventív hatással nem bírna.

A sajtóhelyreigazításra történt utalás kapcsán az alperes azon az állásponton volt, hogy az nem kaphat szerepet jelen eljárásban, ugyanakkor állította, megjelentetése a bíróság döntésének megfelelt. Az ugyanolyan méretben, a címlapon szerepelt, mint a perbeli cikk, csupán az internet sajátosságai miatt került hátrébb a későbbiekben.

A fellebbezés **részben alapos.**

Az alperes pontosított fellebbezési kérelmére figyelemmel a másodfokú eljárásban a felperes keresetének jogalapja már nem volt vitatott, a fellebbezés korlátai miatt (Pp. 253. § (3) bekezdés) a felülbírálat kizárólag a sérelemdíjat érintette.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, a perbeli jogvita eldöntésére - a jogsértés időpontjából adódóan - a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései az irányadók. A Ptk. általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdés), köztük - a 2:43. § d)

pontjában - nevesíti a becsület és jóhírnév megsértését, melyek törvényi tényállását a 2:45. § (1) és (2) bekezdéseiben fejt ki. Ennek megfelelően a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. A jóhírnév és becsület védelme egyben alkotmányos alapjog is, a szólásszabadság megszorítását, külső korlátját jelenti, amit elismer az Emberi Jogok Európai Egyezményének 10. § (2) bekezdése is.

A személyiségi jog megsértésekor alkalmazható jogkövetkezmény a sérelemdíj (Ptk. 2:52. § (1) bekezdés), aminek célja egyrészt közvetett kompenzáció nyújtása a sértett fél számára, másrészt pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetés preventív célzattal a sértő fél irányába. A sérelem ellensúlyozása tehát szükségképpen pénzben történik, mértékének megállapításához pedig az eset összes körülményének vizsgálata szükséges. Mérlegelendő szempontok a jogsértés súlya, esetleges ismétlődő jellege, a felróhatóság foka, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatása (Ptk. 2:52. § (3) bekezdés). Önmagában a személyiségi jogsértés ténye ugyanakkor nem vonja maga után automatikusan a sérelemdíj iránti kereseti kérelem megalapozottságát. Így a bíróság elutasíthatja a sérelemdíj iránti keresetet, ha a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan immateriális sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adna alapot. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulatának helyes értelmezése szerint ugyanis a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyonai sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz mindenképpen nemvagyonai sérelem bekövetkezte a sérelemdíj megítélésének feltétele, eltérően a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankcióinál használt, feltételként rögzített kifejezéstől, ami a személyiségi jogsértés ténye (hasnolón: BDT2018.3821., BDT2017.3657. számú döntések).

Az elsőfokú bíróság - a fenti szempontokhoz mérve - eltűzött sérelemdíjban marasztalta az alperest. Valójában elsődleges funkcióként kezelte a sérelemdíj magánjogi büntetés szerepét, ez viszont sem elsődlegessé, sem egyetlenné a polgári jogban nem válhat, ez fő célként a büntetőjog sajátja. A sérelemdíj mindenekelőtt a károsult oldalán bekövetkezett immateriális hátrány vagyoni eszközzel történő kompenzációjára szolgál. Összegét azonban természetesen úgy kell meghatározni, hogy legyen preventív szerepe is, azaz szolgáljon visszatartó erőként a további jogsértéstől. A szempontok súlyozásának helyes arányát mindig a megsértett személyiségi jog és az adott tényállás szabja meg.

Az ítéltábla a felülmérlegelés során figyelembe vette az irányadó bírói gyakorlatot (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.250/2017/7., Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.773/2016/3-II., Kúria Pfv.IV.20.471/2017/4., Győri Ítéltábla Pf.I.20.238/2016/7/I., Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.441/2015/6-II., Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.774/2018/4-II., 32.Pf.20.429/2018/4-II., 2.Pf.20.086/2018/5/II.), valamint azt a körülményt, hogy a jogsértő cikk megjelenése és a helyreigazító közlemény közzététele között viszonylag rövid időtartam telt el ((**dátum**)-tól december 31-ig). Ez utóbbi azért lényeges, mert a felperest ért immateriális hátrányok kizárólag ebben az időszakban állhattak fenn, a helyreigazítással értelemszerűen megszűntek, valótlanáguk ismertté vált. Nem ért egyet az ítéltábla a felperessel abban, hogy a cikk alkalmas volt a bíróság befolyásolására az előzetes letartóztatás meghosszabbításáról szóló döntésben. A bíróság a döntés meghozatalánál kizárólag a jogszabály által előírt körülményeket mérlegelheti, így döntésében más tényezők nem játszhatnak szerepet. A bíró, aki az anyagi és eljárási jogszabályokat ismeri, nyilvánvalóan nem támaszkodik egy internetes cikke, mely a tartalma, következtetései kapcsán semmilyen bizonyítékra nem utal.

Megjegyzzi az ítéltábla, a sajtóhelyreigazítási ítélet végrehajtásának esetleges nem megfelelő volta ebben az eljárásban nem kaphatott szerepet, korábbi, erre irányuló eljárás hiányában, különös tekintettel arra, hogy az internetes cikkek az idő múlásával - ahogy arra az alperes is utalt - valóban elkerülnek a címlapról.

A fenti körülményeket mérlegelve az ítéltábla Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján az okozott személyiségi jogsértés kompenzálására 800.000,- Ft sérelemdíjat talált megfelelőnek és elégségesnek, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a sérelemdíj összegét leszállította.

A részbeni megváltoztatásra figyelemmel mellőzte az alperes elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelezését és a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a peres felek elsőfokú eljárási költségeiket maguk viselik, mivel a pernyertesség aránya - tekintetbe véve a megállapítási kereset megalapozottságát is - közel azonossá vált.

A megváltozott pernyertességi-pervesztességi arányoknak megfelelően rendelkezett az elsőfokú eljárási illeték megfizetéséről is.

A másodfokú eljárásban a felperes nagyjából pervesztessé lett, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásbeli jogi képviselőjével felmerült arányos költségét megtéríteni, melyet az ítéltábla a kifejtett jogi képviselői tevékenységet is figyelembe véve, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozott meg. A fellebbezési érték a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelem miatt 2.000.000,- Ft volt, amelyből a peres felek a marasztalás összegéhez igazodóan kötelesek az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni az államnak - külön felhívásra - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2018. november 9.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Tolna András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

SZEGEDI ÍTÉLTÁBLA

Pf.I.20.337/2018/7.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Litresits András ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Bíró Balázs ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. február 16. napján kelt 7.P.22.180/2017/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

KIJAVÍTÓ VÉGZÉST:

Az ítéltábla 2018. november 9. napján kelt Pf.I.20.337/2018/4. számú ítéletének 3. oldal második sorát az alábbiak szerint javítja ki:

„Utalt arra is, hogy az alperes 2016. évi nettó árbevétele 39.820.000,- Ft volt, míg adózott **eredménye** több mint 8.000.000,- Ft.”

A kijavító végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

Az ítélet tábla 4. számú ítéletének 3. oldal második sorában elírás folytán „adózott eredmény” helyett „adózott nyereség” kifejezés szerepel.

A Pp. 224. § (1) bekezdése értelmében a bíróság névcsere, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását végzéssel bármikor hivatalból is elrendelheti. Miután az ítélet tábla a határozat anonimizálásakor észlelte, hogy az indokolásban elírás található, azt jelen végzésével kijavította.

A kijavító végzés ellen a Pp. 224. § (4) bekezdése alapján - mivel az nem a határozat rendelkező részére vonatkozik - fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2019. január 16.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	. Tolna András
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró akadályoztatása miatt:

. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke